

ФАКУЛТЕТ - КРАГУЈЕВАЦ

ПРИМЉЕНО: 31. 01. 2012.			
Оријед:	Б р о ј:	Прато:	Служба:
01	125/1		

**НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ОДСЕКА ЗА ФИЛОЛОГИЈУ
ФИЛОЛОШКО-УМЕТНИЧКОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ**

Наставно-научно веће Одсека за филологију Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу, на седници одржаној 21. новембра 2011. године, предложило нас је а Стручно веће за друштвено-хуманистичке науке Универзитета у Крагујевцу на седници одржаној 14. децембра 2011. године именовало у Комисију за оцену и одбрану докторске дисертације *Начини интензификације синтаксичких јединица у савременом српском језику* кандидаткиње мр Ане Јањушевић. Захваљујући на поверењу, Наставно-научном већу Одсека за филологију подносимо следећи

ИЗВЕШТАЈ

I Опис докторске дисертације

Текст докторске дисертације *Начини интензификације синтаксичких јединица у савременом српском језику* мр Ане Јањушевић има укупно 406 страница текста нормалног (1,5) компјутерског прореда, и структурисан је у следећих шест поглавља, која следе након Наслова, Идентификационе странице, Апстракта и Кључних речи (на српском и на енглеском језику) (стр. 1-4): 1. *Увод* (стр. 5-11), 2. *Партикуле: примарни интензификатори* (12-260), 3. *Друге врсте ријечи: секундарни интензификатори* (261-352), 4. *Вишекомпонентни интензификатори* (353-389), 5. *Закључак* (390-387), и 6. *Библиографија* (398-406).

Уводно поглавље садржи четири тематске цјелине. У њему се, наиме, најприје одређују *предмет и задаци рада*, а то је испитивање начина интензификације синтаксичких јединица у српском језику, с тим да у анализу улазе само вербални интензификатори, као граматичке и лексичке јединице које или примарно или контекстуално добијају функцију интензификатора, гдје спадају одређене партикуле као примарни интензификатори, друге врсте речи у функцији секундарних интензификатора и скупови речи као вишекомпонентни, такође секундарни, интензификатори. Након тога се даје *опис корпуса* на основу кога се врши истраживање, а то су публикације које припадају различитим функционалним стиливима – књижевноуметничком, научно-полемичком и публицистичком, односно новинарском подстилу (где се, очекивано, интензификација по правилу најчешће и остварује). Потом се образлажу *теоријски и методолошки оквири* рада, па се за полазиште узима теорија функционалне граматике, првенствено оне Бондарковог типа, у којој је интензификација одређена као семантичка категорија прагматичког карактера. На крају уводу се осветљава *историјат питања*, тј. даје се преглед општелингвистичких и србистичких и/или сербокroatистичких прилога из подручја синтаксичке интензификације. Указано је да готово целокупна граматичка литература ову појаву заобилази, јер партикуле и речце уопште

најчешће имају статус «маргиналних категорија», али да постоји већи број радова који се из различитих методолошких аспеката, и на различитим корпусима баве појединим формалним типовима интензификатора. Докторанткиња је дала исцрпан приказ писања о интензификацији синтаксичких јединица у српском (односно бившем српскохрватском) језику, указујући на путеве властитог истраживања у даљем току рада. Најприје три морфосинтаксичке поткатеорије интензификатора: партикуле, друге врсте речи, и вишекомпонентне интензификаторе (изражене интензификаторским спојевима, перифрастичким конструкцијама и фразеологизмима). Унутар тих формалних (пот)катеорија ауторка издваја осам интензификаторских типова: (1) *интензификација у ужем смислу* (везана за асеверативне партикуле, придевску заменицу *сам* и неке перифрастичке интензификаторе), (2) *фактивна интензификација* (остварује се фактивним партикулама, неки придјевима и прилозима), (3) *пресупозицијска интензификација* (везана за пресупозицијске партикуле), (4) *рестриктивна и кондиционално-рестриктивна интензификација* (средства су јој рестриктивне партикуле и неки перифрастички интензификатори), (5) *концесивна интензификација* (остварена помоћу партикула *ма, год* и *било*), (6) *адверзативно-концесивна* (везана за партикуле *пак, међутим, опет* и *ипак*), (7) *градуативна* (везана за градуативне партикуле, већину прилога, неке придеве и неке перифрастичке интензификаторе и фразеологизме) и (8) *емфатичка интензификација* (која се остварује различитим средствима – емфатичким партикулама, модалним речима, узвизима, неким прилозима, именичким и глаголским облицима, као и већином фразеологизама са интензификаторском вредношћу).

С обзиром на то да већина вербалних интензификатора у различитим контекстима може остварити више интензификаторских типова, докторанткиња у уводу наглашава да ће у конкретној анализи приликом класификације и обраде полазити од примарног интензификаторског типа, а потом указивати и на друге интензификаторске вредности анализираних интензификаторских јединица.

Докторанткиња је тако у уводном делу издвојила све релевантне категорије које ће бити заступљене у анализи типова интензификатора што је проведена у наредним поглављима.

У другом поглављу, насловљеном *Партикуле: примарни интензификатори*, најприје се даје исцрпно преглед схватања партикула у србистичкој и/или сербохрватистичкој литератури, при чему се партикуле посматрају из савременог аспекта као интегрални део речци као врсте речи, а потом и из дијахроног аспекта (као својеврсни парагогички експресивни суфикси). Потом се партикуле разврставају у осам интензификаторских типова: *асеверативне* (баш, управо, таман, лично, главом), *фактивне* (заиста, досита, одиста, ваистину, уистину; стравно, просто, напросто, међер; заправо, у ствари), *пресупозицијске* (и, ни, чак, још, такође, већ, више, тек), *рестриктивне са подтипом кондиционално-рестриктивних концесивних* (само, једино, свега, једва, искључиво, бар(ем), макар), *адверзативно-концесивне* (пак, међутим, ипак, опет) *градуативне* (веома, врло, зјело; нарочито, посебно, поготову, првенствено; све, што, тим), и *емфатичке партикуле* (ма, ама, та, ада; па, те; е, вала; алај, болан, море, бре, авај,

о; хајде, де (деде, дедер, дер, дела), ну (нуде, ану, дану), ела, дај, немој, нека; ти, ми (као етички датив), га (у акузативу), то, оно; да, јесте, је; не, јок; ли, зар; ево, ето, ено, гле; као.

Докторанткиња – наводећи увек велики број из корпуса ексцерпираних потврда – осветљава сваку од 79 (седамдесет и девет) издвојених интензификаторских партикула (са свим њиховим лексичким варијантама) с обзиром на њихове синтаксичке, семантичке и прагматичке особине, и то како понаособно тако и релационо, јер релационо тумачење на најбољи начин одсликава структуру подсистема партикула као примарних интензификатора савременог српског језика. Осим тога, у свим случајевима у којима је код неке од партикула долазило до укрштања различитих интензификаторских типова, докторанткиња је приликом класификације узимала у обзир њихову најчешћу интензификаторску вредност, с тим да је, ради боље прегледности, у истој тачки указивала и на њена секундарна значења. Анализа је, уз то, показала да је категорија емфатичких интензификатора најразнороднија, и да је једино обједињује инваријантна компонента «експресивно-емотивног појачавања илокутивне компоненте исказа». Тако «вриједност искључиво емфатичких интензификатора имају (1) партикуле *ма, ама, та* и *ада* које се налазе у иницијалној позицији и наглашавају цијели исказ, (2) партикуле *па* и *те*, које могу појачавати и одређене дијелове исказа, (3) ријечце *е* и *вала*, које најчешће појачавају цјелокупан исказ, у који уносе илокутивне компоненте убјеђивања, инаћења, непристајања и сл., (4) партикуле *ала(ј)*, *болан*, *море*, *бре* и *авај*, које у исказ уносе значење изненађења, дивљења, чуђења, непристајања, а могу се односити како на цјелокупан исказ, тако и на поједине његове дијелове, (7) императивне партикуле *хајде*, *де* (*деде*, *дедер*), *ну*, *ела* и *дај* и (6) деиктичке партикуле – етички датив, емфатички акузатив, партикуле *то* и *оно*. Функцију експресивног наглашавања, као секундарну, могу имати и потврдне и одричне партикуле (*да*, *јест*, *не* и *јок*), упитне партикуле (*ли* и *зар*), презентативи (*ево*, *ето*, *ено* и *гле*), као и поредбена ријечца *као*. Такође, и асервативном партикулом *баш*, пресупозицијским партикулама *још*, *и*, *већ*, *више*, *тек*, затим рестриктором *само*, кондиционално-рестриktivним интензификатором *барем*, као и градуативним интензификаторима *све* и *и то* – може се остварити експресивно-емотивно појачавање исказа или неког његовог дијела» (260).

У трећем поглављу – *Друге врсте ријечи: секундарни интензификатори* – докторанткиња показује које још врсте речи, али сад секундарно, могу остварити улогу интензификатора синтаксичких јединица. За разлику од партикула, које чине центар категорије интензификације, ове јединице – како то доказује мр Ана Јањушевић – стоје на периферији категорије интензификације, при чему неке од њих, као што су модалне ријечи, узвици, прилози и везници, чине ближу периферију, а друге – именске ријечи и глаголи – даљу периферију ове категорије.

Тако се утврђује да *модалне речи* припадају сфери емфатичког интензификовања, па су значењски најближе емфатичким партикулама. И *узвици* као изрази емотивних стања такође модификују емотивно-експресивни план исказа, односно секундарно остварују функцију емфатичких интензификатора који појачавају целокупан исказ или пак вокативну форму. Показано је у којим све околности *независни везници* могу постати и интензификатори, и то везници: *и*, *ни*, *па*, *те*, *а*, *али*, *и то*, *и или*, односно *било*. Међу *прилозима* најчешћи

интензификатори су начински и количински прилози, односно заменички прилози *тако* и *толико*. Придеви и придевске заменице контекстуално често добијају и интензификаторску функцију, и то по правилу функцију фактивних интензификатора, и то најчешће следеће придјевске и заменичке лексеме: *сам, рођени, властити, свој, сопствени, такав и толики*. Ретко и неки *именички облици*, као нпр. *бог, човек и мајка* (мајка само у дативној форми) могу добити улогу емфатичких интензификатора. Ништа чешћи у тој улози нису ни неки глаголски облици (међу којим се посебно истиче имперфект *беше*). Сви облици наведених врста речи тек контекстуално добијају интензификаторску функцију, сродну некој од интензификаторских функција партикула, тако да је докторанткиња по правилу у анализи интензификаторске функције ових врста речи увек повлачила паралелу са блискозначним партикулама.

У трећем поглављу дисертације анализирају се *вишекомпонентни интензификатори*, који су на основу својих структурно-семантичких карактеристика подељени у три категорије: а) интензификаторски спојеви (као спој најмање два интензификатора, при чему сваки од њих задржава своје значење и са различитих аспеката појачава јединицу уз коју је употребљен; нпр.: *баш и, и самог, и још, још и, чак и, такође и, и то* и сл.), б) перифрастички интензификатори (вишечлани интензификатори са јединственом прагматичком вредношћу, типа: *ни мање ни више, више него, и те какав* и сл), и в) фразеологизми са прилошким и модалним значењем, који контекстуално неретко остварују и функцију интензивирања (тип: *боже мој, боже сачувај, кад ти кажем, до крајности, до бола* и сл.).

У закључку, као четвртом поглављу, дат је својеврстан својеврсни сажетак анализе вербалних интензификатора у српском језику. У њему су, према у раду примењеним критеријумима анализе, издвојени сви најбитнији резултати истраживања, како с обзиром на морфосинтаксичке, тако и с обзиром на семантичко-прагматичке категорије и поткатегорије интензификатора. Пошто је у раду проведена често и миницуозна анализа сваког у корпусу забележеног синтаксичког и/или семантичког и/или прагматичког типа интензификатора, закључак указује и на синтетичке способности кандидаткињине. Уз то, закључак, можда и јасније него сам аналитички део истраживања, показује да кандидаткиња веома добро зна одвојити нивое апстрактности како у анализи конкретних чињеница, тако и у досегнутим резултатима анализе, што је неретко критеријум што раздваја одличне од добрих научника, посебно у хуманистичким наукама.

На крају је дата библиографија, која показује опширност и функционалностилску разноврсност корпуса, али и исцрпност консултоване литературе (у списку литературе нашли су се сви релевантни општелингвистички радови о интензификацији на различитим језицима, и сви србистички и сербокroatистички радови који се чак и само делимично дотичу проблема интензификације).

II Оцена о испуњености обима и квалитета у односу на пријављену тему

Докторска дисертација мр Ане Јањушевић *Начини интензификације синтаксичких јединица у савременом српском језику* у потпуности испуњава

пријављеном темом формулисане циљеве, предмет и хипотезе. Она истовремено потврђује да је пријављена тема била врло подобна и захтевна за израду докторске дисертације. Наиме, показало се да језичке јединице у функцији вербалних интензификатора представљају широко неистражено поље, за које је било неопходно извршити веома велику функционалностилски разноврсну ексцерпцију, и у анализи применити велики број различитих критеријума, који су се, с обзиром на тематику стално морали различито хијерархизовати. Број разрешених и покренутих питања у многоструком је надмашио очекивања приликом пријаве теме.

Мр Ана Јањушевић се доследно држала унапред одређене методологије, задате теоријом функционалне граматике. Будући да је лексички састав интензификатора био неретко један од (пот)класификационих и експланаторних критеријума анализе, докторанткиња је неретко синтаксичкосемантичку и прагматичку комбиновала с лексичкосемантичком методом, што се у резултату показало више него оправданим поступком. Тиме је, наиме, анализа постала свеобухватнија, вишеаспектнија и усложњенија.

Докторанткиња је у дисертацији исказала изразиту способност комбиновања аналитичке и синтетичке методе. Будући да је добро издвојила класификационе критеријуме, у свим поглављима и потпоглављима полазишни принципи су били дедуктивни, да би се у конкретној анализи те дедуктивне поставке разопштавале, и у завршници, као спознате потврђивале. Тиме је остварен готово хјемслевљевски пут дедуктивне анализе: полазак од општег кроз његово разопштавање, па враћање општем кроз уопштавање издвојених семантичких и синтаксичких конституената интензификатора, при чему се полазишно и исходишно опште битно разликују. Полазишно подразумева пут кроз структуру као непознату целину, док исходишно увек значи виђење структуре као спознате целине. На тај начин постигнут је више него успешан спој емпиријског и теоријског, при чему су они увек у интерференцији јер су у служби једно другоме.

III Значај и допринос докторске дисертације са становишта актуелног стања у одређеној научној области и оцена њене оригиналности

Докторска дисертација мр Ане Јањушевић *Начини интензификације синтаксичких јединица у савременом српском језику* приоритетно припада подручју морфосинтаксе савременог српског језика. Тема која је у дисертацији обрађивана ретко је била самостални предмет научних србистичких и/или сербословенских анализа, а заправо никада с обзиром на број и врсту јединица које су обухваћене овом дисертацијом. А тема је више него значајна – јер подразумева анализу разноврсних синтаксичких, семантичких и прагматичких типова интензификатора српског језика, тако да њени резултати представљају допринос готово целокупном граматичком систему српског језика (и с обзиром на његов морфолошки, и с обзиром на његов синтаксички, и с обзиром на његов семантички, и с обзиром на његов прагматички подсистем, односно структуру подсистема).

Тему је докторанткиња обрадила исцрпно: то је прва не само монографска него и шира студија о проблематици вербалних интензификатора у савременом српском језику. У овој дисертацији највише је научно новог: од дефинисања самих појмова интензификатора и интензификације, преко издвајања јасних критеријума

идентификације интензификаторских јединица, до примењене методологије и критеријалног издвајања структурних, семантичких и прагматичких типова интензификатора.

Докторанткиња је консултовала сву релевантну литературу која се директно, додирно или општетеоријски односи на проблематику интензификатора, па се у поређењу с том литературом јасно уочава и вредност саме дисертације, односно њених научних резултата. Дисертација мр Ане Јањушевић, рађена на богатом функционалностилски разуђеном корпусу, доноси научно врло вредне резултате, који су значајан допринос не само србистици него и славистици и општој лингвистици. Ова дисертација је према свим научним критеријумима вредно оригинално научно дело.

IV Научни резултати докторске дисертације, примењивост и корисност резултата у теорији и пракси и начин презентовања резултата научној јавности

С обзиром на наведене домете, оригиналност и актуелност докторске дисертације мр Ане Јањушевић научни резултати њене докторске дисертације јесу и теоријски и емпиријски. Главни теоријски резултат тиче се први пут у србистици јасно издвојених критеријума идентификације и (пот)класификације интензификатора у форми различитих језичких (морфолошких и синтаксичких) јединица. Примена датих критеријума по правилу јасно диференцира интензификаторске од сродних, често хомоформних, неинтензификаторских јединица, а уз то јасно раздваја семантичко-прагматичке подтипове интензификаторских јединица, без обзира ком морфолошком или синтаксичком типу оне припадале.

Ако је основни циљ истраживања докторске дисертације мр Ане Јањушевић био анализа морфосинтаксичких, семантичких и семантичко-прагматичких карактеристика интензификаторских јединица српскога језика, онда се може рећи да је тај циљ у дисертацији у потпуности на научно критеријалан начин остварен. Докторанткиња је, наиме, примјеном врло утемељених семантосинтаксичких и прагматичких критеријума издвојила осам интензификаторских типова у српском језику: (1) *интензификација у ужем смислу*; (2) *фактивна интензификација*, (3) *пресупозицијска интензификација*, (4) *рестриктивна и кондиционално-рестриктивна интензификација*, (5) *концесивна интензификација*, (6) *адверзативно-концесивна*, (7) *градуативна* и (8) *емфатичка интензификација*.

Сваки је од тих типова интензификатора анализиран с обзиром на свој лексички састав и синтаксички модел у коме се остварује. Издвојени и анализирани модели нису плод теоријског домишљања, него врло темељне анализе веома богатог функционалностилски разнообразног корпуса савременог српског језика.

Будући да су интензификатори својствени свим функционалним стиловима савременог српског језика (нормално, немају сви исту репартицију у свим функционалним стиловима), а пошто су до дисертације мр Ане Јањушевић били слабо описани, резултати дисертације Ане Јањушевић попуниће једно празно поље у граматици савременог српскога језика. Интензификатори ће од сада у граматици бити не само присутнији него и научно утемељеније представљени.

Осим тога резултати докторске дисертације мр Ане Јањушевић иницираће низ других истраживања о интензификаторским јединица савременог српског језика, како у његовим појединим функционалним стиловима, тако и у целини, посебно с обзиром на друкчије критеријуме анализе. А дисертацију треба што пре публиковати како би њени резултати били доступни широј филолошкој јавности.

V Преглед остварених резултата рада кандидата у одређеној научној области

Мр Ане Јањушевић објављивала је своје радове у часописима највеће категорије (нпр. у Српском језику, категорија М24) и са рефератима учествовала на већем броју међународних скупова и конференција. Највећи број тих радова припада системсколингвистичкој области, тј. разматра различита питања из граматичко-семантичко-прагматичке или стилистичке структуре савременог српског језика, у коју област улази и тема њене докторске дисертације. Не доносећи списак радова који су у штампи, нити списак приказа, овде дајемо само библиографију оригиналних ауторских радова публикованих у категоризованим часописима или у рецензираним зборницима са научних, међународних и националних скупова, са следећим категоријама:

Радови из категорије М24:

1) Ана Јањушевић, „Инклузивни императив у српском језику“, *Српски језик*, бр. XIV/1–2, 2009, 361–374. ISSN 0354-9259 – **М24**

Радови из категорије М52:

2) Ана Јањушевић, „Црногорске иновације српског/српскохрватског правописа“, *Октоих: Часопис одјељења за српски језик и књижевност Матице српске – Друштво чланова у Црној Гори*, I/1–2, Никшић, 109–120. ISSN 1800-9107 – **М52**

Радови из некатегоризованих часописа

3) Ана Јањушевић, „Отписаније богољубно Јелене Страцимировић Балшић“, *Слово*, Никшић, 2006, 130–132. ISSN 1800-6140

Радови из категорије М14:

4) Ана Јањушевић, „Синтаксичко-семантичке карактеристике конструкција са ријечцом *немој* у језику М. Лалића и М. Булатовића“, *Зборник радова са научног скупа: „Српски језик, књижевност, уметност: Српски језик и друштвена кретања*», Крагујевац, 2007, 177–192. ISBN 978-86-85991-07-3 – **М14**

5) Ана Јањушевић, „Употреба е-рефлекса и колебања у вези са њим у језику писаца из Црне Горе“, *Зборник радова са научног скупа „Српски језик, књижевност, уметност: Српски језик у (кон)тексту*», Крагујевац, 2008, 385–398. ISBN 978-86-85991-11-0 – **М14**

6) Ана Јањушевић, „О пресупозицијском карактеру интензификатора *и*“, *Зборник радова са научног скупа „Српски језик, књижевност, уметност: Српски језик у употреби*», Крагујевац, 2009, 253–268. ISBN 978-86-85991-13-4 – **М14**

7) Ана Јањушевић, „Дијалекатско и нормативно у језику писаца из Црне Горе“, *Зборник радова са научног скупа: „Језичка ситуација у Црној Гори – норма и стандардизација*”, ЦАНУ, Подгорица, 2008, 161–183. ISBN 978-86-7215-207-4 – **M14**

Радови из категорије M44:

8) Ана Јањушевић, „Императивне партикуле као интензификатори и кондензатори императивности“, *Седми лингвистички скуп „Бошковићеви дани*”, ЦАНУ, књ. 90, Одјелење умјетности, књ. 31, Подгорица, 2008, 415–434. ISBN 978-86-7215-214-2 – **M44**

9) Ана Јањушевић, „Лексичка средства у функцији портретисања Баја Пивљанина у епским пјесмама”, *Бајо Пивљанин у историји, књижевности, легенди: зборник радова са научног скупа одржаног у Плужинама 22. и 23. јула 2005. године*, Подгорица, 2009, 317–340. ISBN 978-9940-9155-1-3 – **M44**

10) Ана Јањушевић, „Употреба вербалних интензификатора у Његошевом језику“, *Дани Његошеви 2008/2009*, Никшић, 2010, 102–116. ISBN 978-9940-9315-1-3 – **M44**

Учешће на научним скуповима:

Мр Ана Јањушевић с рефератима је до сада учествовала на осам међународних или националних филолошких скупова, и то:

- 1) Научни скуп “Бајо Пивљанин у историји, књижевности и легенди”, Плужине, 2005.
- 2) Међународни научни скуп „Српски језик, књижевност, уметност“, Крагујевац, 2006.
- 3) Међународни научни скуп „Језичка ситуација у Црној Гори – норма и стандардизација”, Подгорица, 2007.
- 4) Међународни научни скуп „Српски језик, књижевност, уметност“, Крагујевац, 2007.
- 5) Седми лингвистички скуп „Бошковићеви дани“, ЦАНУ, Подгорица, 2008.
- 6) Међународни научни скуп „Српски језик, књижевност, уметност“, Крагујевац, 2008.
- 7) Културна манифестација „Дани Његошеви“, Никшић 2008.
- 8) Осми лингвистички скуп „Бошковићеви дани“, ЦАНУ, Подгорица, 2011.

Десет научних радова, од којих готово сви потпадају под категорију оригиналних научних радова, и учешће с рефератима на осам научних скупова, од којих четири имају категорију међународних, на посредан начин потврђују квалитет публикованих научних радова мр Ане Јањушевић, посебно ако се има у виду да су радови у већини часописа и свих зборника са међународних скупова прошли категорију рецензирања. Зато се већ на основу дате библиографије и публикација у којима су оригинални научни радови објављени може се закључити да је мр Ана Јањушевић зрео научни радник, са низом научних резултата презентованих како у научним часописима тако и на научним скуповима.

VI Закључак и препорука

Све досада наведено недвосмислено показује да је мр Ана Јањушевић научно врло успешно обрадила тему начина интензификације синтаксичких јединица у

савременом српском језику. У својој докторској дисертацији *Начини интензификације синтаксичких јединица у савременом српском језику* мр Ана Јањушевић показала је све врлине доброг научника филолога – добру кореспонденцију с најрелевантнијом литературом, добро владање научном лингвистичком методологијом на различитим нивоима лингвистичке анализе (синтаксичком, семантичком, прагматичком и стилистичком), више него добру примену и хијерархизацију различитих критеријума анализе, веома изражен смисао за интерференцију анализе и синтезе, и врло добру класификацију и опис богатог функционалностилски разнообразног корпуса савременог српског језика. Врло захтевна тема урађена је на научно беспрекоран начин, па дата монографија улази међу најбоље монографије из морфосинтаксе и синтаксичке прагматике савременог српског језика.

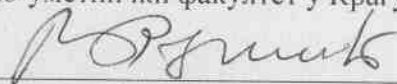
Због свега у реферату наведеног предложимо Наставно-научном већу Одсека за филологију Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу да прихвати овде образложену позитивну оцену о докторској дисертацији Ане Јањушевић под насловом *Начини интензификације синтаксичких јединица у савременом српском језику* и докторанткињи одобри усмену одбрану пред комисијом која и потписује овај извештај.

Крагујевац, 12. 1. 2012.

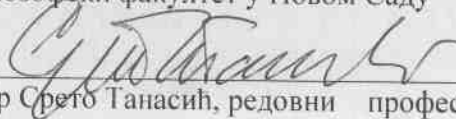
КОМИСИЈА:

1. Др Милош Ковачевић, редовни професор,
ужа научна област: Савремени српски језик и
Теоријске лингвистичке дисциплине
Филолошко-уметнички факултет у Крагујевцу

2. Др Владислава Ружић, редовни професор,
ужа научна област: Српски језик и Лингвистика,
Филозофски факултет у Новом Саду

3. Др Сreto Танасић, редовни професор,
ужа научна област: Савремени српски језик,
Филозофски факултет у Нишу